

Lijn 195

altijd samen, zij op klompen,
wit, broer en zus
zij is dood
hem zie ik nog wel eens

zij droeg een jasshort met bloemen
hij een versleten bruin colbert
aan de waslijn een overall
naast een roze onderjurk

wanneer ik uitstapte
zwaaide hij, de bus was zijn t.v.
elk half uur hetzelfde programma
met andere acteurs

het huis is leeg, hij fietst
doelloos en kijkt naar me
hij kent me, maar weet niet meer
was zij er nog maar

© ROEL BOTTER

ROEL BOTTER

POLDERDICHTER VAN DE KRIMPENERWAARD 2016 - 2017

TUSSEN DE WEG EN DE WERELDRAND

Heimwee

Eindeloos groen in langgerekte vlakken
Blinkend omzoomd door glas, ivoor, soms zwart
Wanneer het dreigend zwerk haar schaduw
doet verzwakken
Daar blijft zij staan, met haar gespleten hart.

Haar tooi geknot voor even ,opdat later
Haar kruin een toevlucht vormen kan voor uil
en eend
Oud, onverzettelijk , schuin hangend boven 't
water
Werd aan de mens een kunstwerk uitgeleend

Een stille kade waarin natte karresporen
Verdeelt het land en water, hoog en laag
De horizon, een dorp, een watertoren
Dat is het land waaraan ik denk bij elke vraag

Waarnaar mijn hart verlangt als ik in verre
oorden
De dagen tel , ze afstreep, een voor een
En in een zucht ontvlieden mij twee woorden
Mijn polderland ' mijn lief, dáár wil ik heen.

Schoonhoven

Hier staat de tijd om mij heen
Versteende eeuwen, geplaveid
Komen ze bijeen in een heksenkring
Waar de omgesmolten bronzen klanken
Van het geschut dat wereldzeeën bestreek
De schoonheid bezingen van haar
Zilverschitterende prinses van de Lek
Kind van de Zevender
Parel in de kroon van een land
Van bedauwd smaragd

Duinwater

Ze staat er stil en slank, grijs, onbewogen
Een enkeling slechts weet wat hier gebeurt
Maar zonder haar zou alles snel verdrogen
De duinen dor en bruin worden gekleurd

Een koele stroom onttrokken aan het zuiden
Wordt hier vandaan ter laving doorgepompt
Naar Majesteit en and're Haagse luyden
Die denken dat het uit de duinen komt

In 's lands vergaderzaal wast men doorlopend
handen
In onschuld ja, dat moge duid'lijk zijn
Men wil zich daar niet aan koud water branden

En doet het onze bij de Haagse wijn.
Wanneer ik kijk naar dat betonnen zwijgen
Een stenen schip, drijvend op golven groen
Vraag ik me af of ooit iemand zal neigen
Om hier die grote kraan eens dicht te doen

Bokpaal

Wanneer de stormwind zong door de gespannen draden
Daar stond zij vast, haar benen in de klei
Langs wegen, dijken, landerijen, kaden
Zij bracht ons licht, de wereld dichterbij

Onwrikbaar, beeldbepalend, simpel in haar vormen
Een eeuw of meer nog, baken in het land
Nu dreigt gevaar dat sterker is dan stormen
Het heet 'vooruitgang' als er ledverlichting brandt

Met staalgepunte klauwen aan de voeten
Van de monteur die haar in stijl beklom
Leek zij na weer een beurt ons te begroeten
Als elke isolator blinkend glom

Zij moet voorlopig noch maar even blijven
Dat oersymbool van 'hoe het ooit begon'
Haar beeld zal immer op mijn oog beklieven
Als ik de rijen zie tot aan de horizon.

Lentegedicht

Hoe zou ik hen die leven tussen stenen
Kunnen vertellen wat ik zie en voel
Als tot de horizon stil door de zon beschenen
Mijn land zich koestert zonder enig doel

Ik zou hen moeten voeren over slingerkaden
De landerijen langs de Vlist en Lek
Weg, ver van de gebaande paden
Hen tonen wat ik elke dag ontdek

Dat dood altijd gevolgd wordt door nieuw leven
De zomer, grauwe herfst, daarna verstild en kil
Geknotte wilgen met hun vuist geheven
Verminkt maar met een vastberaden wil

Om weer te botten, bloeien te getuigen
Dat het ondanks dat alles was verdord
Nooit aflaat, niet is om te buigen
En dat het ook dit jaar weer lente wordt

Ode aan Henk Kooijman

hij woonde hier, bezong het groen, het water
de boorden van de Vlist, een glanzend lint
hij schreef zo, dat zijn boodschap, jaren later
nog steeds de harten van de poldermensen vindt

de liefde voor wat leeft in beemd en dreven
wat zoemt, wat vliegt, des Scheppers lofzang zingt
beweegt in sloten, overal is leven
hij zag toen al dat onze tijd nu dringt

de einder, ooit gevormd door groen en wolken
rukt op in grauw, staketsels en lawaai
natuurlijk mag de mens het land bevolken
maar samen met de egel, mus en gaai

wij mogen ons nu laven aan zijn woorden
van liefde voor het landschap van de waard
woordenmuziek, geschreven beeldakkoorden
hij heeft voor ons een verzenschat vergaard